

A propòsit de Miles Davis

Hi ha tres emissores radiofòniques que tenen programes dedicats al Jazz, que segueixo amb certa assiduitat.

La del dimecres, a les 9 del vespre, per Ràdio-G—Ràdio Granollers— és a càrrec de l'amic Lluís Sitjes i Planas. Les del diumenge i dijous, a les 9 i 10 del vespre, per Ràdio Avui, a càrrec d'Albert Sunyé amb el títol **Jazz som aquí**. I la diària de dilluns a divendres, a les 12 de la nit, per Ràdio Nacional, segona cadena, amb el títol de **Jazz Internacional**, a càrrec de Paco Montes.

Per l'horari, la que sintonitzo més, és la de **Jazz Internacional**.

El cas és, que el dia 11 de juliol em va interessar fortament, doncs s'organitzà un diàleg, una espècie de col·loqui, entre en Montes i dos convidats donostiarres sobre en Miles Davis.

Mig en broma, mig en sèrio, en un diàleg desenfadat, es digueren coses que anaren captant la meua atenció. I ells, presentador i convidats, s'anaren engrescant fins l'extrem que el primer, feu un comentari molt oportú: "Hem de tenir present que en aquesta emissió, la finalitat és emetre música...". Després d'entre 25 i 30 minuts de diàleg, la meitat del temps de l'emissió, varen posar una gravació de Miles Davis feta en directa, d'un dels Festivals de Jazz de Madrid.

Respecte a Miles Davis, la meua opinió ja ha estat exposada en aquestes pàgines. I em ratifico en les mateixes.

Però vegeu que és el que es digué aquell dia.

"Miles Davis, s'ha envoltat de gent que no solament estan pendents d'ell a dalt de l'escenari, sinó que fins hi tot quant no hi són...". "Les seves recerques són contínues. I entre la trompeta i els teclats, està continuament diguent coses..." "Quant l'escolto, sé que m'està prenent el pèl, però és meravellós...". "Davis és un supervivent i un innovador...".

I altres coses, que ara em sap greu de no haver-ne prèis nota.

Coincidim. Estic d'acord amb els comentaris. Els subscric.

Tal com he indicat, varen emetre la gravació del Festival de Madrid. L'any passat, el vaig escoltar en directe al Festival de Jazz de Barcelona. Em va agradar més, en directe. Potser al tenir-lo al davant, l'ambient...

Una cosa comú en ambdós casos: Absència total de swing.

Si en les seves recerques, Miles Davis ens té de portar per aquest camí, penso que no farà cap bé al Jazz. O, no sentenciem tant...

I tinguem la paciència suficient, per esperar on

van finalment les seves prospeccions.

Confiem que aquestes ens le dirà amb un idioma intel·ligible, almenys per a mi, anomenat JAZZ.

Pere Crusellas i Solsona

Post data:

Un cop redactat el text anterior, i concretament en l'edició de "El Periòdic" —de Catalunya— del 16-7-85, aparegué un comentari del concert donat per Davis a la Maestranza de Sevilla, signat per Lulú Martorell.

Bé Lulú. Et crec quant dius que mai lamentaràs els dos mil quilòmetres que vares fer per veure'l. No perdís de vista però, que a Sevilla, tot és bonic, alegre, festiu i tots els demés qualificatius que vulguis. En altres paraules: allà tot és possible.

Lulú, deixa la religió a banda. En Davis, per a tu, serà un déu. Mai, Déu.

Amb una cosa estic d'acord: En tot l'escrit, ni una sola vegada escrius la paraula JAZZ. També amb que Davis té poder de convocatòria.

A la seva primera època, fou un gran músic de JAZZ. Ara, segueix essent un gran músic.

Però —confidencialment entre nosaltres dos— no l'has tingut mai, la sensació que t'està prenent el pèl?

Pere Crusellas i Solsona